

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.103/2012/10. szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Dr. Fónagy Sándor ügyvéd által képviselt **K. É. Korlátolt Felelősségű Társaság „felszámolás alatt”** felperesnek a dr. Kardos Éva ügyvéd által képviselt **R. F. Korlátolt Felelősségű Társaság** I. rendű, és a dr. Gáldi György ügyvéd által képviselt **O. B. Nyilvánosan Működő Részvénytársaság** II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság előtt 3.G.40.057/2007 számon indult és a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.I.40.366/2011/6. számú ítéletével befejezett perében a felperes által 76. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 300.000 (Háromszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget. Kötelezi továbbá, hogy fizessen meg a Magyar Államnak – felhívásra – 1.237.000 (egymillió-kettőszázharminchétezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperesi társaság tagjai 2004. augusztus 2-áig B.K. és B.Á. voltak, a cég ügyvezetője Barnafi László volt, önálló képviseleti joggal.

Az I.r. alperest 2004. június 4-én alapította B.L. és felesége. B.L. e társaságnak is önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője volt. A társaságot 2004. augusztus 23-án jegyezte be a cégbíróság a cégnyilvántartásba.

A 2004. július 6-án kelt adásvételi szerződéssel a felperes a kizárólagos tulajdonát képező D., 4675 nm alapterületű, külterületi, „kivett üzem” megjelölésű ingatlant 4.300.000 Ft + ÁFA, azaz összesen 5.375.000 Ft vételárért eladta a bejegyzés alatt álló I.r. alperesnek. A szerződést mind az eladó, mind a vevő nevében B.L. ügyvezető írta alá, azt dr. B.K. ügyvéd ellenjegyezte. 2004. július 30-án a felperes két további szerződéssel értékesítette az I.r. alperes részére a tulajdonában levő Mercedes VITO 112 CDI típusú személygépkocsit 5 millió Ft vételárért, és a GALLOPER típusú személygépkocsit 2 millió Ft vételárért. Az ingatlan és a személygépkocsik vételára pénztárbizonylatok alapján a felperes számviteli nyilvántartásában bevételként könyvelésre került.

A felperesi társaságban levő üzletrészeiket B.K. és B.Á. 2004. augusztus 2-án átruházták. Az új tagok e napon módosították a társasági szerződést. Megváltoztatták a cég elnevezését, C.M.F. Korlátolt Felelősségű Társaságról, R. és J. F. és É. Korlátolt Felelősségű Társaságra, a székhelyét, a fő tevékenységét, acélöntés helyett, tároló fatermékek gyártására, és új ügyvezetőt is választottak. 2005.február 22-én a társaság tagjainak és ügyvezetőjének személye ismét megváltozott.

A II.r. alperes javára, az I.r. alperesnek 2004. november 26-án nyújtott 6 millió Ft kölcsön biztosítékeként első zálogjogi ranghelyen jelzálogjog került bejegyzésre a felperestől vásárolt ingatlanra.

Az adóhatóság 2005. szeptember 15-én felszámolási eljárást kezdeményezett a felperessel szemben 4.663.803 Ft adótartozás miatt. A Pest Megyei Bíróság 2006. március 11-én indította meg a felperes felszámolását. Felszámolóként a ...Kft-t jelölte ki. A felszámolási eljárásban az adóhatóság 3.643.503 Ft követelést jelentett be, melyből a 2004. július 20-ig tartó időszakra eső tőketartozás összege 3.476.503 Ft volt. 2007. június 9-én az utólagos ellenőrzést követően hitelezői igényét módosította és 2002. január 1-2006. március 10-ig tartó időszakra vonatkozóan jogosulatlan általános forgalmi adólevonás miatt elmaradt adó és adóbírság címén 29.115.000 Ft követelést jelentett be.

A Mercedes személygépkocsit az I.r. alperes 2007. augusztus 28-án értékesítette, a GALLOPER személygépkocsit 2004. november 30-án.

A felperes 2007. június 26-án előterjesztett, majd módosított keresetében kérte az ingatlanra, valamint a személygépkocsikra kötött adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítását és a szerződéskötések előtti állapot visszaállítását; az I.r. alperesnek az ingatlannak és a személygépkocsiknak a felperes birtokba adására való kötelezését; az ingatlanra vonatkozóan az I.r. alperes tulajdonjogának törlését és a felperes tulajdonjogának

bejegyzését; továbbá a birtokba adásig az I.r. alperes használati díj fizetésére kötelezését mind az ingatlan, mind a személygépkocsik tekintetében. A felperes kérelmet terjesztett elő a II.r. alperes javára bejegyzett jelzálogjog törlése iránt is. Az ingatlan használati díját a perben beszerzett szakértői vélemény által megállapított összegben, míg a személygépkocsik használati díját az általa csatolt összehasonlító adatok alapján mérlegeléssel kérte megállapítani.

Az I.r. alperessel szemben a keresetét a Ptk. 200.§ (2) bekezdésére, a szerződések nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző voltára, valamint a Ptk. 221.§ (3) bekezdésében foglalt, a képviselő eljárásának korlátozását tartalmazó rendelkezés megsértése miatti jogszabályba ütköző voltára alapította. Az eredeti állapot helyreállítása körében a Ptk. 237.§ (1) bekezdésére és az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inyvtv.) 62.§ (1) bekezdésére, 63.§ (1) bekezdésére hivatkozott.

A II.r. alperessel szemben benyújtott kérelmét arra alapította, hogy az I.r. alperes nem szerezhette meg az ingatlan tulajdonjogát, ezért azt joghatályosan a Ptk.112.§-a alapján nem is terhelhette meg.

A felperes állította, hogy azért jóerkölcsbe ütközőek a közte és az I.r. alperes között létrejött szerződések, mert a hitelezők kielégítésére alkalmas vagyontárgyak kerültek értékesítésre, a hitelezők előli elvonás céljából, az ugyanazon személyi kör tulajdonában álló I.r. alperes részére. Előadta azt is, kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a vételárat az I.r. alperes megfizette. Utalva a Cstv. 4.§ (1) és (2) bekezdésében, valamint a 34.§ (2) bekezdésében foglaltakra kifejtette, ellentétes a társadalmi közfelfogással, a társadalmi értékítéllettel az, hogy a felperes fizetéseképtelensége tudatában vonta el a hitelezők kielégítési alapját.

Hangsúlyozta, jogszabály kizáró rendelkezése hiányában a keresetét nem a Cstv. 40.§-ára, hanem a Ptk.200.§ (2) bekezdésére alapította. A Cstv. 40.§-ában foglaltakhoz képest többlettényállási elemként tartotta értékelendőnek azt, hogy a szerződő felek azonos tulajdonosi körhöz tartoznak, illetve ugyanaz a személy volt az ügyvezetőjük, a vevő egy még bejegyzés alatt álló gazdasági társaság volt, amely nyilvánvalóan nem rendelkezett a vételár kifizetéséhez szükséges fedezettel.

A szerződések semmisségét állította azért is, mert azok megkötésekor a Ptk. 221.§ (3) bekezdésébe ütközően ügyvezetőként mindkét szerződő fél nevében ugyanaz a személy járt el.

Az alperesek kérték a kereset elutasítását. Az I.r. alperes vitatta hogy a szerződések a tartalmuk vagy céljuk miatt megkötésükkor

nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközőek voltak, illetve, hogy fennálltak azok a körülmények, amelyekre a felperes keresetében e körben hivatkozott. Állította, hogy a szerződések megkötésekor fennálló felperesi adótartozás nem volt jelentős, az adóhatóság csak a szerződéskötések után másfél évvel kezdeményezte a felszámolási eljárást. Az adótartozás fedezetére rendelkezésre álltak a felperesnek az üzletrészek értékesítésekor meglévő, és az új tulajdonosok részére átadott vagyontárgyai. Az I.r. alperes előadta, a vételárat készpénzben fizette ki a felperesnek, mely munkabér kifizetésre és készpénzes anyagvásárlásra került felhasználásra. A felperes nem volt fizetésektelen, új tulajdonosai módosított tevékenységi körrel továbbműködtették. Hivatkozott arra is, hogy a felperes lényegében a Cstv. 40.§-ában meghatározott körülményekre alapítva támadta a perbeli szerződéseket, az ott meghatározott perindítási határidő lejártá után anélkül, hogy a keresete olyan többlettényállási elemet tartalmazna, amely alapul szolgálhatna a jóerkölcsbe ütközés megállapításához.

A Ptk. 221.§ (3) bekezdésével kapcsolatos kereseti kérelmet azért tartotta megalapozatlannak, mert álláspontja szerint e rendelkezés csak a felek közötti érdekellentét esetén zárja ki, hogy képviselőként mindkét fél nevében ugyanaz a személy járjon el. Állította, hogy a perbeli esetben a feleknek ugyanaz volt az érdeke. A hivatkozott rendelkezés azért sem alkalmazható, mert mind a két felet a jogszabályban meghatározott szervezeti képviselője képviselte.

Az I.r. alperes vitatta azt is, hogy az eredeti állapot helyreállításának feltételei fennállnának, mivel értéknövelő beruházásainak megfizetésére a felszámolás alatt álló felperes nyilvánvalóan nem lenne képes. Igazolta azt is, hogy a személygépkocsikat eladta, így azokat nem tudja a felperes birtokába adni. A használati díj követelést eltúlzottnak tartotta. A perbeli ingatlanon végzett értéknövelő beruházásai megtérítése iránt 4.612.018 Ft összegben beszámítási kifogást terjesztett elő.

A II.r. alperes előadta, hogy jóhiszeműen, az ingatlan-nyilvántartási adatokban bízva szerezte a perbeli ingatlanon fennálló zálogjogát.

Az elsőfokú bíróság megállapította az ingatlan adásvételi szerződés érvénytelenségét. Elrendelte az eredeti állapot helyreállítását, s kötelezte az I.r. alperest, hogy az ingatlant 15 napon belül adja a felperes birtokába, valamint fizesse meg annak használati díját és a díj után járó késedelmi kamatokat.

Megállapította, hogy a jelzálogszerződés is érvénytelen. Elrendelte az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jelzálogjog törlését és a II.r. alperest ennek tűrésére kötelezte.

Rendelkezett a földhivatal megkereséséről az I.r. alperes tulajdonjogának és a II.r. alperes jelzálogjogának törlése, a felperes tulajdonjogának bejegyzése iránt.

A személygépkocsi tekintetében használati díj fizetésére kötelezte az I.r. alperest.

Az I.r. alperes beszámítási kifogását elutasította és kötelezte az I. és II. r. alpereseket a perköltség megfizetésére.

Az I.r. alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I.r. alperesnek 993.900 Ft első- és másodfokú együttes perköltséget és az államnak 900.000 Ft kereseti és ugyanennyi jogorvoslati illetéket.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a)-c) pontjaiban meghatározott feltételek esetén a törvény az adós fedezetelvonó ügyleteivel szemben jogosította fel a felszámolót egy sajátos érvénytelenségi per megindítására. Ugyanakkor nem volt akadálya annak sem, hogy a felszámoló a Ptk-ban meghatározott érvénytelenségi jogcímekre alapítva támadja a szerződéseket.

A szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző voltára történő hivatkozás esetén azonban önmagában a fedezetelvonás tényére alapított érvénytelenségi kereset nem vezethet eredményre. A Cstv. 40.§ (1) bekezdés a)-c) pontjában, illetve (3) bekezdésében meghatározott körülmények nem szolgálhatnak alapul a szerződés jóerkölcsbe ütközés miatti semmissége megállapítására, még akkor sem, ha a felek a szerződésükkel szándékosan, rosszhiszeműen, illetve ingyenesen elvonták a hitelezők kielégítési alapját.

A másodfokú bíróság nem tartotta bizonyítottnak a felperes azon hivatkozását, hogy a szerződések megkötésekor a felperes már fizetéseképtelen volt, mert a megállapodások aláírása után csak több mint egy évvel kezdeményezte az adóhatóság a felszámolási eljárást és a perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján sem találta alátámasztottnak a fizetéseképtelenség tényét.

Az ítélet tábla a Ptk. 221.§ (3) bekezdésében foglaltak miatti semmisséget sem látta megállapíthatónak.

Kifejtette, a Ptk.221.§-a az álképviseletről rendelkezik, annak (3) bekezdése azt a sajátos esetet szabályozza, amikor az ügyletkötés során az abban részes szemben álló vagy ellentétesen érdekelt felek képviselője ugyanaz a természetes személy, és az egyébként mindkét fél képviselőjére teljes körűen jogosult személy

eljárását, képviseleti jogosultságát ilyen ügyletkötés esetén kizárja. A másodfokú bíróság e jogszabályi előírás alapján azt a következtetést vonta le, hogy a perbeli szerződésekre és az álképviseletre, nem pedig a semmisségre vonatkozó jogkövetkezményeket kell alkalmazni. A másodfokú bíróság szerint, miután a társaságok ráutaló magatartással tudomásul vették, jóváhagyták a szerződésben foglaltakat, ezért a szerződés a felek között létrejöttnek tekintendő.

A jogerős ítélettel szemben a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint az alperesek perköltség megfizetésére való kötelezését. Állította a Ptk. 200.§ (2) bekezdésének, a Cstv. 40.§ (1) bekezdésének, a Ptk. 221.§-ának, és a Pp. 206.§ (1) bekezdésének megsértését.

A tények összefoglalását követően, utalva a jóerkölcsbe ütköző szerződésekkel kapcsolatos joggyakorlatra, kifejtette, hogy a jóerkölcs sérelme nem másodlagos érvénytelenségi ok, egyenrangú más érvénytelenségi okokkal. Az eset súlyától, jellegétől függően, az egyébként megtámadható ügylet nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző magatartással is megvalósulhat, ezért semmis szerződés is lehet. Utalt arra is, hogy a jóerkölcsbe ütközés keretében értékelendő a szerződő félnek, de harmadik személyeknek az érdeke is. A felperes nem önmagában a fedezetelvonást sérelmezte, hanem az általa megjelölt tények együttes értékelését kérte, amelyeknek csak egyik eleme volt a felek kölcsönös fedezetelvonó szándéka.

Állította, hogy a jogerős ítélet iratellenes, a logika szabályaival ellentétes. A szerződés megkötésekor fennálló fizetéseképtelenséget bizonyítja, hogy a felszámolási eljárásban érvényesített valamennyi követelés esedékes volt már az ügyletkötések előtt.

Részletesen ismertette az álláspontját alátámasztó legfelsőbb bírósági eseti döntéseket.

A felperes sérelmezte, hogy a Ptk.221.§-át a másodfokú bíróság helytelenül értelmezte. Jogi álláspontja az volt, hogy az azonos képviselő által kötött szerződés érvénytelen, mert a Ptk.221.§ (3) bekezdésébe ütközik. A vevő és az eladó egy adásvételi szerződésben mindig érdekellentétben áll, ezért az ugyanazon személy által történő képviseletük a törvény által tiltott. A jogerős ítéletnek az álképviselettel kapcsolatos okfejtésével nem értett egyet. Előadta, hogy az ügyvezetőnek a szerződéskötéskor teljes körű képviseleti joga volt, ezért álképviselői minősége fel sem merülhet.

Az I.r. alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet

hatályában való fenntartását kérte. A jóerkölcsbe ütközésre hivatkozással kapcsolatban állította, hogy a vételárak értékarányosak voltak és kiegyenlítésre kerültek, melyet bizonyított.

Az iratokból megállapítható, hogy a felperes nem volt fizetéseképtelen helyzetben a szerződések megkötésekor.

A Ptk.221.§(3) bekezdésével kapcsolatos jogerős ítéleti állásponttal is minden tekintetben egyetértett.

A II.r. alperes nem nyújtott be felülvizsgálati ellenkérelmet.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján. Megállapította, hogy a támadott határozat az alábbiakra tekintettel nem jogszabálysértő.

A felperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a megkötött szerződések jóerkölcsbe ütközőek, ezért semmisek. A másodfokú bíróság ezzel szemben arra az álláspontra helyezkedett, hogy azok a feltételek, amelyek alapján a Cstv. 40.§ (1) bekezdése szerinti megtámadási perek megindíthatók, önmagukban - többlet tényállás nélkül - kizárólag a fedezetelvonás tényére hivatkozással nem eredményezhetik egy szerződés jóerkölcsbe ütközésének megállapítását.

A Kúria e körben egyetért a másodfokú bíróság álláspontjával. A felszámoló nincs elzárva attól, hogy a Ptk. alapján megtámadja az adós által korábban kötött szerződéseket. A szerződés jóerkölcsbe ütközésének megállapíthatóságához azonban a fedezetelvonás tényén felül, többlettényállás szükséges. A felperes által hivatkozott Gfv.IX.30.038/2011/4.számú ítéletében a Legfelsőbb Bíróság is azt fejtette ki, hogy a Ptk. 200.§ (2) bekezdésének harmadik fordulata és a Cstv. 40.§ (1) bekezdésében írt tényállási elemek között lehetnek átfedések, különösen a célzatos magatartást is magában foglaló tényállással kapcsolatban felmerül az erkölcsi normák nyilvánvaló, a társadalom többségének rosszallását kiváltó megsértése.

A felperes azért támadta a perbeli szerződéseket, mert ezzel a vagyontárgyai a felszámolás kezdő időpontja előtt kikerültek a felszámolási vagyonból, és állítása szerint az I.r. alperes nem fizette meg a vételárat.

A Kúria álláspontja szerint önmagában az adásvételi szerződések megkötése nem ütközik jogszabályba. A megállapodások nem a felszámolás kezdő időpontját közvetlenül megelőzően jöttek létre. Az értékesítés időpontjában - nem vitásan - a felperessel szemben

fennálltak esedékes követelések, de semmi nem mutatott arra, hogy a felperes felszámolása hamarosan meg fog indulni. Az adóhatóság sem kezdeményezte még azt a végrehajtási eljárást, melynek eredménytelensége miatt sor került a felszámolás megindítására. Az adásvételi szerződésekkel a felperes vagyonából kikerült tárgyak tekintetében ezért a vagyonkimentés célzata - a rendelkezésre álló adatok alapján - nem volt megállapítható. Bár a felperes társaságban levő üzletrészeket az ügyvezető családjának tagjai az adásvételi szerződéseket követően hamarosan értékesítették, az új tagok a társaságot - amint azt a megváltoztatott cégnév is mutatja - más tevékenységi körben akarták működtetni. Ezzel ellentétes bizonyítékot a felperes sem terjesztett elő. Ennek alapján viszont abból, hogy az öntödei munkálatokhoz szükséges helyiségeket is magába foglaló perbeli ingatlan illetve a személygépkocsik értékesítésre kerültek, nem vonható le az a következtetés, hogy az ügyvezető célja a vagyonkimentés volt.

A felperes állította, hogy ingyenesen került sor a tulajdonátruházásokra, az I.r. alperes nem fizette meg a vételárat. A Kúria álláspontja ezzel szemben az, helytállóan állapította meg a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság azt, hogy a szerződések tekintetében nem merülhet fel az ingyenesség. Az I.r. alperes ugyanis bizonyította, hogy bevételi pénztárbizonylat alapján a vételár könyvelésre került. Az ügyvezető leányának tanúvallomásával igazolta azt is, hogy abból, készpénzben a felperes munkabérből, anyagvásárlásból eredő fizetési kötelezettségei nyertek kiegyenlítést. A felperes az I.r. alperes által bizonyított ténnyel szemben nem tudta bizonyítani, hogy ez nem így történt.

A fentiek alapján a Kúria úgy ítélte, a szerződések jóerkölcsbe ütközése nem állapítható meg, ezért a keresetet erre a jogcímre hivatkozással a Ptk.200.§(2) bekezdésének, a Cstv.40.§(1) bekezdésének és a Pp.206.§(1) bekezdésének megsértés nélkül utasította el a másodfokú bíróság.

A felperes a Ptk.221.§ (3) bekezdésére hivatkozással is alaptanul támadta a jogerős ítéletet. Az említett jogszabály szerint a képviselő nem járhat el, ha a szemben álló vagy ellentétesen érdekelt fél ő maga vagy olyan személy, akit ugyancsak ő képvisel.

Nem vitásan, egy adásvételi szerződésben a vevő és az eladó szemben állanak egymással és érdekeik sem esnek feltétlenül egybe, még akkor sem, ha a megállapodás létrejötté tekintetében akarategységben vannak. Ez utóbbi ugyanis a szerződés megkötésének alapvető feltétele.

A Kúria szerint helytállóan ítélte úgy a másodfokú bíróság, hogy a Ptk.221.§(3) bekezdésének megsértése esetén nem a semmisség, hanem az álképviselet jogkövetkezményei alkalmazásának van helye.

A Ptk. 221.§-a (1) és (2) bekezdésében ugyanis a jóhiszemű és a rosszhiszemű álképviseletre és annak következményeire vonatkozó jogszabályi előírások nyertek megfogalmazást. A felperes által hivatkozott rendelkezés, a Ptk.221.§-hoz tartozó (3) bekezdés, a Ptk.-ban elfoglalt helyéből következően csakis az álképviselet egyik speciális szabályának tekinthető. A jogalkotó, az egyébként eljárásra jogosult képviselőt álképviselőnek minősíti, ha az általa felsorolt sajátos körülmények - a képviselő a szemben álló vagy ellentétesen érdekelt fél maga, vagy mindkét ilyen felet ő képviseli - fennállnak.

A perbeli szerződések megkötésekor is a felperesnek és az I.r. alperesnek ugyan az a személy, B.L. volt a törvényes képviselője. Eljárására ezért az álképviselet jogkövetkezményeit kell alkalmazni.

Az érintett társaságok azonban nem kifogásolták az ily módon létrejött jogügyleteket. A felperes részéről is csak évek múlva hivatkozott az álképviseletre a felszámoló. A másodfokú bíróság ezért okszerűen következtetett arra, hogy a képviselt személyek - ráutaló magatartással - jóváhagyták ügyvezetőjük eljárását. A szerződések tehát érvényesen létrejöttek.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az I.r. alperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatos költségét, amely az I.r. alperes jogi képviseletével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59.§ (1) bekezdése és 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 15.§ (1) és (3) bekezdése alapján a felperes köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is.

Budapest, 2012. november 20.

Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. a tanács elnöke

Dr. Csőke Andrea sk. előadó bíró
Dr. Osztovits András sk. bíró